

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa S. F.

przeciwko Z. Z. N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) przyznaje adw. A.Z. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług należną od czynności tego rodzaju tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym**
- 3) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód S. F. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 października 2015 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 11 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy oddalił skierowane przez powoda przeciwko pozwanej Z. Z. N. powództwo o zapłatę 120 000 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez nią, jako dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w S. wskutek nieprzyznania powodowi zasiłku dla osób bezrobotnych. Sąd ustalił, że powód utracił status bezrobotnego od dnia 17 listopada 2013 r. ponieważ oświadczył, że wyjeżdża za granicę (decyzja Starosty S. z dnia 25 listopada 2013 r.). Decyzją z dnia 10 grudnia 2013 r. Starosta uznał powoda za osobę bezrobotną od dnia 10 grudnia 2013 r., jednakże odmówił mu przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych ponieważ powód nie spełniał wymagań z art. 71 ust.1 pkt 1 i 2 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 674 ze zm.), niezbędnych do nabycia prawa do tego zasiłku. Powód zaskarżył decyzję, lecz Wojewoda (...) utrzymał ją w mocy, a Wojewódzki Sąd Administracyjny w R. oddalił skargę powoda na decyzję Wojewody, uznając tę decyzję za zgodną z prawem. Sąd Administracyjny uznał, że art. 67 ust.2 Konstytucji nie ustanawia obowiązku wypłaty skarżącemu zasiłku dla bezrobotnych. Świadczenia przysługujące z zabezpieczenia społecznego określają ustawy.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo skierowane przeciwko pozwanej nie znajduje uzasadnienia. Kwestionowana przez powoda decyzję wydał Starosta S., powód nie jest legitymowany do dochodzenia od pozwanej roszczeń z tytułu odpowiedzialności przewidzianej w art. 5 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 173), nie wykazał też przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej na podstawie art. 417 i nast. k.c. Sąd stwierdził, że powód nie wyjaśnił w czym upatruje zawinienie pozwanej, skoro wskazana przez niego decyzja nie została podważona w postępowaniu kontrolnym. Zwrócił też uwagę, że przepisy prawa cywilnego nie przewidują osobistej odpowiedzialności urzędnika, lecz odpowiedzialność Skarbu Państwa lub jednostek

samorządu terytorialnego. Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę na skutek apelacji powoda podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko całości wyroku Sądu drugiej instancji powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało jego zdaniem istotny wpływ na wynik sprawy. Wskazał, że uchybienia dotyczą art. 299 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c.

We wnioskach wystąpił o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi. Wniósł też o przyznanie wyznaczonemu dla niego z urzędu pełnomocnikowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwana wniosła o nieprzyjmowanie tej skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnił potrzebę rozpoznania jego skargi przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi wskazując, że „brak działań ze strony Powiatowego Urzędu Pracy w S. wynikających z ustawy o promocji

zatrudnienia i instytucjach rynku pracy pozbawił powoda możliwości pełnego i produktywnego zatrudnienia.”

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa prowadzącym do niebudzącego wątpliwości wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga powoda nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie wykazał, aby Sąd odwoławczy naruszył którykolwiek ze wskazanych w skardze przepisów i to jeszcze w sposób kwalifikowany. Zwrócić trzeba uwagę, że motywy, którymi powód uzasadnia swoje roszczenia w skardze kasacyjnej są odmienne od zgłaszanych w toku postępowania przed sądami powszechnymi, co czyni jego skargę oczywiście nieuzasadnioną, skoro w postępowaniu kasacyjnym nie można powoływać nowych faktów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skoro więc powołana przez powoda podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby wystąpiły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym – na podstawie § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 w zw. z § 18 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

